

Modře označené štítky znamenají,
že není zaplacené předplatné!
Předplatné na jeden rok je
32,90+ 2,10 (GST) = 35 kan. dolarů
Cena 1.41 + 0.09 (GST) = 1.50 dolaru.

Agreement # 40005374/ Registration # 09089

Datum, dokdy jsou
noviny předplacené,
je v pravém horním
rohu štítku!

J
Time
Committed
À dé lai
convenu

Telefon: 416/530-4222
Fax: 416/530-0069
E-mail: abe@zpravy.ca
abe@satellite1-416.com

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

No. 18.

(368.)

Vol. 16.

satellite 1-416

Thursday,

September 14,

2006

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2

www.satellite1-416.com nebo www.zpravy.org nebo www.zpravy.ca

Festival začal před půlnocí

Alespoň pro mne. Není žádným tajemstvím, že Mezinárodní torontský filmový festival má souběžně dvoji promítání. Jedno pro filmové kritiky, novináře a ty, kteří se motají kolem filmu. Druhé pro návštěvníky festivalu, kteří si musí kupovat drahé lístky, kupóny či permanentky. Jelikož v té první skupině je i denní tisk, odehrává se promítání filmů většinou o den dříve a munice je také o den dříve vystřílená. Pro tisk běží většinou každý film pouze jednou, zatímco pro veřejnost nejméně dvakrát, letos někdy i třikrát. Mediální promítání je v malých sálech, pro veřejnost v obřích sálech kina *Paramount*. Přesto je většina filmů vyprodána. *Industry screening* je většinou přes den. Pro veřejnost hlavně večer. Navíc je rozvrh filmů většinou udělán tak, že současně běží všechny argentinské nebo maďarské či dánské filmy. Na štěstí český film byl na festivalu pouze jeden a tak nemohl s ničím kolidovat. Leda snad s dánským filmem *Praha*.

Zatímco pro diváky se festival rozbíhal pomalu ve čtvrtek několika premiérami, novináři měli první den za sebou již 38 filmů. Těsně před půlnocí se mi podařilo zachytit první, řekl bych spíše video než film, od italského režiséra Vincenzo Marry *Sezení začalo*. Jedná se o jakousi parodii na italskou justici. Spravedlnost je sice pro všechny, ale soudci jsou naprosto neschopní. Přisedící u soudu není schopná odpovědět kloudně na jednu otázku. Ve spisech je zmatek. Zmatek je i v soudní budově. Advokáti zastupující mafii válcují neschopnou justici. Při tom film působil dosti amatérsky. Asi bych ho snesl v televizi, ale nepotřeboval jsem k tomu širokoúhlé plátno.

Druhý den se festival rozběhl již naplno. Jenže ani druhý film nebyl něčím, bez čehož bych nemohl být. I když problematika mně byla mnohem bližší, jednalo se o snímek rumunského režiséra Corneliu Prouboiu *V 12:08 východně od Bukurešti*. V rozpadajícím se městečku vysílá televizní stanice k výročí svržení Ceaušescova režimu vzpomínky pamětníků. Moderátor nemůže však pro svou show nikoho nalézt. Jsou tu pouze potulný Santa Claus důchodce Piscoci, který dělal za minulého režimu Dědu Mráze a kterému bylo nejvíc líto stolejové bankovky, kterou slíbil diktátorův režim před vánocemi. Druhým je místní učitel historie, známý opilec, kterého volající usvědčují z toho, že se revoluce nezúčastnil. Základní otázkou však je, jestli vůbec v městečku revoluce byla. Pokud došlo k demonstracím před 12:08, pak se tato demonstrace dá nazvat jako revoluce, ale pokud k ní došlo později, tak je to pouze naskočení do rozjetého vlaku. Do diskuse vstoupí a na rozdíl od diskutujících, velice civilizovaně, majitel tří továren. „Posvátnou revoluci“ bere tímto pořadem za znesvěcenou, na moderátora chce podat žalobu, jenže z něho vyleze bývalý úředník tajné policie *Securitas*.

Čtyřiaosmdesátiletý francouzský režisér Alain Resnais, který vytvořil řadu krásných filmů již před půl stoletím se představil v Torontu filmem *Privátní strachy na veřejných místech*. I tentokrát se jedná o mistrovské dílo. V mnohém nám připomene krásné filmy druhé poloviny šedesátých let jako *Muž a žena*. Tentokrát jde o několik komorních příběhů, které se vzájemně prolínají. Film má humor, neuvěřitelně přesně kreslící kameru, což po

ÁÑA GEISLEROVÁ VE FILMU KRÁSKA V NESNÁZÍCH

předchozích dvou filmech působil jako balzám pro oko. To, že v Paříži sněží jako za polárním kruhem, jen dokresluje náladu filmu, který má i svůj humor a hlavně lidskost.

Chudé předměstí Sarajeva se jmenuje *Grbavica* a zde se odehrává další festivalový film. Příběh svobodné matky a její pubertou procházející dcery, která je přesvědčená, že její otec byl hrdina. V takovém případě by měla nárok na různé úlevy. Dostala by příspěvek na školní výlet. Jenže, jak se ukáže, otec nebyl hrdina. Matka byla během bosenské války znásilněna a ona je dcerou srbského vojáka (četníka). Z kasty privilegovaných se dostává do kasty vyvržených. V jakémisi rituálním aktu si ostříhá krásné vlasy a s holou lebkou je na pokraji společnosti. Jenže její kluk ji neopustí. Nikdo ji nevyvrhne ze společenství spolužáků. A nakonec při odjezdu autobusu se pozdraví i s matkou, které předtím nemůže odpustit.

Vyvrcholením druhého dne byl 137 minut trvající snímek

německého režiséra Floriana Henckela von Donnersmarcha *Život druhých (Das Leben der Anderen)*. Při tomto filmu, který se odehrává v letech 1984 a 1985 ve východním Německu, jsem měl pocit, že Arthur Miller vstal z mrtvých. Těžko dokáži posoudit situaci ve východním Německu, kam je film situován. Příběh však vypráví o dramaturgovi Georgu Dreymanovi, který je v NDR úspěšný, ale jeho hry jsou přesně v mezích zákona. Vypadá dosti nekonformně, ale na druhou stranu se stýká s východoněmeckými pohlaváry. Pokud může, zastane se i disidentů, ale to nemá velký význam, protože vše je řízené Státní bezpečností. Dreyman žije s velice populární herečkou Christou-Marií Sielandovou, kterou však Stasi přinutí, aby donášela na svého manžela, kterého má na starosti bezohledný kapitán Gerd Wiesler, jenž při sledování soukromí dvojice je najednou zděšen celým systémem, kdy osud vynikající herečky je závislý na tom, jestli se

POKRAČOVÁNÍ NA STR. 4